

и между родители и синове. Всѣка отъ дветѣ партии се мъчеше да привлече на своя страна младежътъ заедно съ учителитъ: последнитѣ, обаче, ако и да съчувствуваха на либералитѣ, не искаха да станатъ активни партизани, защото другъ бѣ тѣхниятъ идеалъ — просвѣтата. При все това властующитѣ дълго правѣха своитѣ давления, за да увлѣкатъ учителитѣ въ тия борби, които ставаха все по-ожесточени. Последнитѣ не можеха тъй бързо да се отрекатъ отъ своя идеалъ за просвѣтна дейность и продължаваха да обмислятъ своитѣ пътища и начини за това. На първо мѣсто тѣ почувствуваха нуждата отъ пособия за самообразование, понеже въ Севлиево нѣмаше публична библиотека. За да се създаде такава, трѣбваша сръдства, а за събиране на такива нужно бѣ организираното съгласие на повече хора. И започна се жива агитация между учителитѣ, учителкитѣ и по-просвѣтенитѣ граждани за образуването на едно дружество, целта на което да бжде: създаването на една публична библиотска съ своя постоянна читалня за всички. Следъ като се достатъчно проагитира и популяризира тая идея, състави се нуждното за целта дружество, наречено „Приятелска дружина“ и започна своята дейность.

Политическитѣ борби въ Севлиево бѣха на върха на своето ожесточение. Градътъ, както и околията, бѣха раздѣлени на два лагера: либерали и консерватори. Начело на либералитѣ бѣ застаналъ бившиятъ по-после министъръ Петъръ Пешевъ, сега покойникъ, а на чело на консерваторитѣ — Маринъ хаджи Колевъ Коновъ*), сѣщо покойникъ, който по-сетне се обяви за привърженикъ на Стефанъ Стамболовъ. Мнозинството граждани бѣше съ Маринъ х. Колевъ Коновъ и за това въ редъ избори неговата партия спечели. Той бѣ избранъ за народенъ представителъ, а по-сетне въ градскитѣ избори бѣ избранъ за кметъ, заедно съ Петъръ Мутафовъ — за помощникъ кметъ. Ето какъ характеризира П. Пешевъ въ своитѣ „Спомени“ на стр. 154 и следващитѣ своя противникъ М. х. Колевъ Коновъ:

„Не ще се спирамъ върху всичкитѣ си противници. Ще отбележа само едного отъ тѣхъ, най-типичния, които игра ржководна роля и се отличаваха по буйността си и по непреклонността на смоята враждебность спрямо менъ. Той е Маринъ х. Колевъ Коновъ, синъ на най-богатия въ турско време севлиевецъ х. Колю Коновъ. Най-стариятъ синъ на х. Коля — младиятъ още Маринъ, интелигентенъ... се впусна въ страстно партизанство... ми бѣ най-върлия, най-страстния и най-непримиримиятъ политически и личенъ врагъ. Ту като градски кметъ, ту като народенъ представителъ, ту като сѣдебенъ следоваселъ и Севлиевски околийски началникъ, които служби той заемаше въ разнитѣ режими — Стамболовия, На-

*) Вж. портрета на стр. 214.